

Watchman Nee

Az elragadtatás

Ahhoz, hogy megértsük a Máté 24. és 25. fejezeteit, alapvetően szükséges, hogy világos ismeretünk legyen az elragadtatás témáját illetően. Mert ez az egyik legfontosabb kérdés ebben az utolsó órában. Sajnos, sokan vannak, akik ezt nagyon félreértelmezik. Az „elragadtatás” ugyanaz, mint a János 14:1-3-ban a „kapni, fogadni” szó. Nem azt a gondolatot jelenti, hogy „felkapaszkodni” a mennybe, hanem azt, hogy az Úr fogad be bennünket a mennybe. Tehát az elragadtatás egy sajátos kifejezés, amely azt jelöli, hogy Ő fogad bennünket magához az Ő közeli visszajövelekor.

A hívők között különböző látások vannak az elragadtatásról. Egyesek azt mondják (1), hogy a megváltottak egész testülete elragadtatik a Nagy Nyomorúság előtt; mások úgy hiszik (2), hogy a megváltottak egész testülete át kell, hogy menjen a Nagy Nyomorúságon, mielőtt elragadtatnak; míg megint mások úgy vélik (3), hogy a megváltottak egy része elragadtatik a Nagy Nyomorúság előtt, egy részük pedig majd a Nagy Nyomorúság után ragadtatik el. Főleg ez a három értelmezés van e témát illetően; viszont csupán azért, mert bármelyik is eltér attól, amit te magad vallasz, nem ad neked felhatalmazást arra, hogy a tiedtől eltérő látást eretnekségnek tartsd. Helytelen a hívők közötti közösséget egyszerűen ez okból kifolyólag megszakítani.

Jól ismert hívők találhatók mind a három irányzatban. Az első irányzathoz ilyen neveket sorolhatunk, mint J. N. Darby, William Kelly (C. H. Spurgeon egyszer azt mondta, hogy Kelly elméje olyan nagy, mint a világegyetem), R. A. Torrey (aki később áttért a nyomorúság utáni elragadtatás irányzatához), Phillips Brooks, James Gray, Arno G. Gaebelein, J. A. Seiss, C. I. Scofield, stb.

A második irányzatba ilyen nevek tartoznak, mint George Müller (aki először a nyomorúság előtti elragadtatásban hitt), a bosztoni A. J. Gordon, A. B. Simpson, W. J. Erdman, W. G. Moorehead, a kanadai Henry Frost, James Wright, Benjamin Newton, stb.

A harmadik irányzatba tartozott például Hudson Taylor, Robert Chapman, Robert Govett (Spurgeon dicsérte írásait, melyek korát egy évszázaddal meghaladó világossággal átítatottak, olyanok, mint egy aranybánya) G. H. Pember, D. M. Panton (a „próféciák fejedelme”) és mások. Egyik irányzat sem hagyhatja teljesen figyelmen kívül a másik kettőt, mégis közülük csak egy a helyes. Vizsgáljuk meg ezért őket tárgyilagosan és méltányossággal, a bíró szemével, és ne a jogászéval.

I. Az első irányzat – azaz a nyomorúság előtti elragadtatás - követőinek az érveit az itt következő bekezdésben ismertetjük.

A. 1Tesz. 1:10. „Az eljövendő harag” – ez a Nagy Nyomorúság. Mivel az Úr Jézus megszabadít minket az eljövendő haragtól, bizonyára elragadtatunk a Nagy Nyomorúság előtt. Továbbá, az 1Tesz. 5:9-ben „Mert nem haragra rendelt minket az Isten” – itt is újra a „harag” a Nagy Nyomorúságra utal. Viszont hadd mondjam el, hogy ez az értelmezés, miszerint a „harag” a Nagy Nyomorúság, itt helytelen. Honnan tudjuk, hogy ennek a haragnak feltétlenül a Nagy Nyomorúság ideje alatti haragnak kell lennie? És még ha biztosan az lenne is, ennek a „harag” szónak az ilyen magyarázata akkor is ésszerűtlen, mert a Nagy Nyomorúság egyrészt Isten büntetése és haragja, amely a hitetlenekre jön el, másrészt pedig a Sátán támadása és haragja, amely a hívőkre jön le. Amikor a Sátán támadja a hívőket, a hívők belépnek a Nagy Nyomorúság megtapasztalásába, de nem kerülnek Isten haragja alá.

B. Jeremiás 30:6-7. „Jákov háborúságának ideje” – a Nagy Nyomorúság csak a zsidóknak szól, nem pedig a pogány népeknek vagy a gyülekezetnek. Mivel a gyülekezet nem a zsidókból áll, ezért mi nem megyünk át a Nagy Nyomorúságon. Lásd Dániel 12:1-et is. Ha csak ez a két

igeszakasz lenne az egész Bibliában, ami a Nagy Nyomorúságról szól, akkor a Nagy Nyomorúság valóban csak kizárólag a zsidóknak szólna. De olvashatunk más igazságszövegeket is a Bibliában, mint pl. a Jelenések 3. részét, amely beszél a „megpróbáltatás idejéről, amely eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait” (10. vers). Jeremiás és Dániel próféciai a zsidókra irányultak, és ezért logikus, hogy ők ilyen szavakat használtak, mint „Jákos” és „a Te néped”.

- C. Jelenések 4:1-4. Ennek az első irányzatnak az értelmezői a Jelenések 2. és 3. fejezeteit úgy tekintik, mint ami a gyülekezet korszakát festi le. A 4. rész 1. versét úgy értelmezik, mint ami a gyülekezet elragadtatására utal; a 4. rész 4. versét (a 24 vénnel) mint ami a megdicsőült gyülekezetet jelképezi az elragadtatás után; az 5. és 6. fejezeteket, mint amelyek a Nagy Nyomorúság kezdetére utalnak. De a 4. rész 1. verse nem a teljes gyülekezethez szól, hanem csak Jánoshoz. „Jöjj fel ide” egy végbement tény János személyes megtapasztalásában Patmosz szigetén. Egyébként, Filepnek az Apcsel. 8:29-ben feljegyzett tapasztalatát szintén lehetne úgy tekinteni, mint ami az egész gyülekezet elragadtatását jelenti. A 24 vénnel kapcsolatban pedig eléggé elképzelhetetlen azt vélni róluk, hogy ők jelentik a megdicsőült gyülekezetet, mégpedig a következő okokból kifolyólag:
1. A 24 nem a gyülekezet száma; csak a hetes szám és a hetes többszöröse azok, mint például a 7 gyülekezet Ázsiában.
 2. A Szentírásban a „vén” sehol sem jelképezi a gyülekezetet. Vannak vének a gyülekezetben és a zsidók között is, de nem minden hívő vén. Isten először az angyalokat teremtette meg, azután kiválasztotta a zsidókat, és végül kegyelmet adott a gyülekezetnek. Hogyan viselhetné akkor a gyülekezet a vének rangját?
 3. A Jelenések 4. és 5. részéből megtudhatjuk, hogy a vének királyi székeken ülnek, fejükön aranykoronát viselnek, míg Krisztus áll. Kaphat-e a gyülekezet dicsőséget, mielőtt Krisztus megdicsőül? A királyi székek és koronák a királyság szimbólumai.
 4. A vének fehér ruhákba vannak öltözve. Egyesek szerint ezek a fehér ruhák Krisztusról, a mi igazságosságunkról beszélnek, mert az Ő vére mosta őket fehérre. Viszont a Szentírásban sehol sem találunk említést arra vonatkozóan, hogy a vének fehér ruhái vérrel lettek volna megmosva. A mi öltözetünket meg kell mosni vérrel, mert mi vétkeztünk; de a 24 vén sohasem vétkezett.
 5. A vének sohasem tapasztalták meg a megváltást. A 4. fejezetben megfigyelhetjük, hogy ők a teremtés énekét éneklék. Az 5. fejezetben, bár a megváltás énekét éneklék, nem önmagukról énekelnek, hanem az emberekről, akiket a Bárány az Ő vérével megvett. „És tetted őket...” (10. vers). Az a szó, hogy „őket” a gyülekezetre utal. Ha a gyülekezet az, aki énekel, vajon ezt a szót használná, hogy „őket”? (Károli „minket” szónak fordította, de az angol verziókban, és más magyar verziókban is az „őket” szó található – ford.megj.)
 6. A Jelenések 4. része a világmindenséggel foglalkozik, nem pedig a gyülekezettel, a nemzetekkel vagy a zsidókkal. Így tehát azt mondhatjuk, hogy ők az világegyetem vénjei, a gyülekezet viszont nem az világegyetem véne.
 7. Jelenések 5:8. A gyülekezet nem hozhatja az emberek imádságait Istenhez.
 8. Jelenések 7:13. Ha János szintén a gyülekezetet képviseli, akkor ez olyan lenne, mintha a gyülekezet kérdezné a gyülekezettől.
 9. János az egyik vént „Uramnak” szólítja (7:14), azt jelezve ezzel, hogy az ő helyzete alacsonyabb, mint a véneké. Ha a 24 vén a gyülekezetet jelképezi, akkor Jánosnak, aki a gyülekezetben az első között van, kellene lennie a vének vénjének.
 10. A 24-es szám szó szerint értelmezendő, nem pedig képletesen. A vének közül egy beszél Jánossal. Hogyan beszélhet a gyülekezet egy huszonnegyede Jánossal? A szám meg van szabva, így a vének száma is megszabott. Ez a 24 vén 24 arkangyal, akik a világmindenséget uralják. Még a Sátán alatt is vannak az ő birodalmában fejedelemségek és hatalmasságok.
- D. 1 Tesz. 4:16-17. Hát nem az elragadtatásról beszélnek ezek a versek? Nyilvánvalóan arról, de nem határozzák meg annak idejét. Az elragadtatás tényével foglalkoznak, nem pedig az

elragadtatás idejével. Ezért nem lehet ezekkel az ígeversekkel bizonyítani a nyomorúság előtti elragadtatást.

- E. 1 Kor. 15:50-52. Minden hívő, legyen élő vagy halott, el fog ragadtatni. Mégis, itt újra csak az elragadtatás tényét állítja elénk, anélkül, hogy bármilyen olyan konkrét időbeli sorrendet meghatározna, amely a nyomorúság előtti elragadtatást jelölné. Ellenkezőleg, a nyomorúság utáni elragadtatást lehet vele bizonyítani. „Az utolsó trombitaszóra” leíró kifejezés ugyanaz, mint a Jelenések 11:15 hetedik trombitája. Egyesek azt az elméletet hangoztatják, hogy a római szokás szerint a trombitákat háromszor fújták meg. A Szent Szellem viszont nem követ semmiféle római törvényt.
- F. Lukács 21:36. Az Úr egyértelműen megígéri, hogy a gyülekezet elkerülheti a Nagy Nyomorúságot, és „megállhat az embernek Fia előtt”- Ez kétség nélkül az elragadtatásra utal. Ugyanakkor magában foglal egy feltételt is. Nem mindenki, aki egyszerűen újonnan született, hanem azok az újonnan születettek, akik vigyáznak és imádkoznak. „Hogy diadalmaskodhassatok” (American Standard Version) „Hogy méltóvá tétessetek”(King James Version, Darby, Károli) „Hogy erőtök legyen” (Csia, Vida) – Ha vigyázunk és imádkozunk, diadalmaskodhatunk. Tehát az ígélet azoknak adatik, akik ezeket teszik. Van valaki a gyülekezetben, aki vigyáz és imádkozik? Ügyeljünk erre.
- G. Jelenések 3:10. Ezt tartják a legerősebb érvek, viszont ez is egy feltételhez kötött ígélet. Ezért nem lehet bizonyítéknak tekinteni a teljes gyülekezetnek a nyomorúság előtti elragadtatására vonatkozóan. Mit kell a „béketűrésre intő beszédem” („állhatatosságom ígéje” Csia) alatt érteni? Ma az emberek gyalázzák és szidalmazzák Őt, az Úr azonban nem bünteti meg őket, sem nem sújt le rájuk villámmal és menydörgéssel. Ilyen Krisztus tűrése ebben a korszakban. Most mi is Krisztussal együtt türelmesek vagyunk. Nem állunk ellent. De vajon minden hívő megtartja ilyen módon az Ő tűrésének szavát? Ha igen, akkor valóban el fog ragadtatni a teljes gyülekezet. Ha ez az ígevers válogatás nélkül, általános értelemben alkalmazható a teljes gyülekezet Nagy Nyomorúság előtti elragadtatására, akkor az emberek ugyanezzel az indokkal félre tehetik az „aki csak hisz Őbenne” feltételt, és tévesen állíthatják, hogy minden ember meg van mentve. Továbbá, az Úrnak ez az ígérete a filadelfiai gyülekezetnek szól, nem a teljes gyülekezetnek. Ha a filadelfiai gyülekezet a teljes gyülekezetet képviseli, akkor feltételezhetjük, hogy a teljes gyülekezet el fog ragadtatni a Nagy Nyomorúság előtt. Viszont abban az időben KisÁzsiában valójában ez a hét gyülekezet volt, és az Úr ígérete a hét közül csak ennek az egynek adatott. Eszerint, a filadelfiai gyülekezet nem jelképezheti a teljes gyülekezetet; különben nem fognak elragadtatni a másik hat gyülekezet győztesei.

II. Ennek az első irányzatnak nemcsak hogy nincs bibliai bizonyítéka, hanem érvei közül túlságosan sokat is alapoz pusztán feltételezésekre. Az ilyen komoly kérdés, mint az elragadtatás nem dönthető el pusztán feltételezések alapján. Feltételezései a következők:

- A. A Jelenések 1-3. a gyülekezetről szól. A 3. fejezet után a gyülekezetről már többé nincs említés, tehát akkor a gyülekezet bizonyára már elragadtatott a 4. és az azt követő fejezetek idejére. (A Királyság korszakában minden igazságosság és fenség lesz; Krisztus tűrése nem lesz ott). Ha az 1-3. fejezetek erre a korszakra utalnak, a 4-19. fejezetek a Nagy Nyomorúság ideje lesz, amelyben a gyülekezetnek nincs része. Ez a fajta érvelés „érvelés bizonyíték híján” (argumentum e silencio – Latin kifejezés, ahol a következtetés az ellenfél hallgatásán alapszik, mivel nem szolgáltatott kellő bizonyítékot, ford. megj). Azonban nem mondhatjuk azt, hogy a 4. fejezettől a 19. fejezetig a gyülekezet sohasem kerül említésre. Még ha maga a „gyülekezet” szó nem is fordul elő, sok egyéb leírás igenis illik a gyülekezetre, mint például „véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből” (5:10), „a szentek” (17:6), „mennyei seregek” (19:14). Nem kérdéses, hogy a „gyülekezet” szó nem szerepel, de ki mondhatja azt, hogy a fent említett példákban, akikről

- szó van, azok nem tartoznak a gyülekezethez? Továbbá, „amiknek meg kell lenni hamar” (beleértve a Nagy Nyomorúságot is) „az ő szolgálainak” mutatja meg (22:6), és „ezekről” (beleértve a Nagy Nyomorúságot is) bizonyoságot tesz a „gyülekezeteknek” (22:16). Ezeket a dolgokat nem íratná le, ha nem lenne időszerű, ill. lényeges a gyülekezet és a hívők számára.
- B. Miután a gyülekezet elragadtatott, sokan lesznek a földön, akik meg fognak térni. Ők azok a szentek, akik a Nagy Nyomorúságból jönnek (lásd Jel. 7:9-17). Ők a Nagy Nyomorúság ideje alatt jutnak üdvösségre. Ennek az első irányzatnak az ilyen feltevéseiben van egy gyengeség, amit fel kell ismerni; különben a követői nem lesznek képesek elméletüket kikerekíteni. Fontos megértenünk, azonban, hogy a „nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott” (7:9) meg kell, hogy haladja a 200 milliót („kétszer tízezerszer tízezer”), amely a legnagyobb szám a Jelenések könyvében előforduló számok közül (9:16). Ha a világ népességének mai számát vesszük (az 1930-as években, amikor W.Nee erről beszélt, 2 milliárd körül volt; ma, 2015-ben valamivel több mint 7 milliárd, ford.megj.), még mindig lesz 1.5 milliárdnyi, miután a föld lakosainak egy negyedét megölik (Jel. 6:8). A 7. részben említett ilyen megszámlálhatatlan sokaság, akik „jöttek a nagy nyomorúságból” azokra a győztes szentekre utalhat, akik abból a nagy nyomorúságból jöttek, amit a gyülekezet történelmének húsz évszázada során a hívők tapasztaltak meg.
- C. A Nagy Nyomorúság előtt a Szent Szellem visszatér a mennybe. Mivel a gyülekezet a Szent Szellemmel együtt van, feltételezhető, hogy a teljes gyülekezet elragadtatik a Nagy Nyomorúság előtt. Ennek a feltevésnek alapjául a 2 Tesz 2:6-7. verseket veszik, ahol az a kifejezés, hogy „aki még most visszatartja”, a Szent Szellemre utal. Viszont az „aki még most visszatartja” nem lehet a Szent Szellem, mert a soron következő tagmondat – „félre kell az útból tolatnia” – nem megfelelő szóhasználat, ha a Szent Szellemről beszélünk. A Szentháromság harmadik Személyének sok különböző neve van, mint például a Szellem, a dicsőség Szelleme, a kijelentés Szelleme stb; és a „Szellem” szó általában benne van a névben – és még ha például a „Vigasztaló” szó egyedül van is használva, a következő tagmondatból („aki az igazság Szelleme”) egyértelműen kiderül, hogy ez csakis a Szent Szellemre utal (János 14:16-17). A Szentírás sohasem mondja azt, hogy a Szent Szellem az „aki visszatart”; ezen kívül, hogyan lehetne azt mondani a Szent Szellemről, hogy „félre kell az útból tolatnia”? Továbbá, hol jelenti be azt a Biblia, hogy a Szent Szellem nincs jelen a Nagy Nyomorúság ideje alatt? És hogyan lehetnének úgynevezett nagy nyomorúságbeli hívők, ha a Szent Szellem nincs jelen? Mert senki sem tud megtérni és üdvösséget nyerni a Szent Szellem nélkül; aki a Szellemtől született, szellem az. Ezen kívül, a Szent Szellemmel az a jelenléte a Nagy Nyomorúság ideje alatt világosan megmutatkozik a Jelenések 5. részében: „és hét szeme volt, amely az Istennek hét Szelleme, amely elküldetett az egész földre” (6. vers). A Nagy Nyomorúság ideje a kései eső ideje (lásd Apccsel. 2:15-21, Jóel 2:28-31). Jóel prófécijája nem teljesedett be teljes egészében Pünkösöd napján. Mert azon a napon nem voltak „csodajelek égen és földön, vér, tűz és füstoszlopok”; a nap sem vált „sötétséggé, a hold pedig vérré” (Jóel 2:30-31). Mindez az öt csodajel a Nagy Nyomorúság ideje körül és alatt fog beteljesedni: vér (első trombita), tűz (első és második trombita), füst (ötödik trombita), a nap és a hold (hatodik pecsét). Pünkösöd csak miniatűr, csak előíz. Péter nem mondja: „beteljesedett”; egyszerűen csak azt mondja „ez az” (Apccsel 2:16). Tulajdonképpen, a Szent Szellem nagyobb dolgokat fog cselekedni a Nagy Nyomorúság ideje alatt. Ha nem lesz jelen a Szent Szellem, akkor egyáltalán hogyan tudnak a szentek kitartani a Nagy Nyomorúság alatt?
- D. A tanítványok a négy evangéliumban zsidók. Számukra, vagyis a zsidók számára szól az Úr figyelmeztetése, hogy vigyázzanak és imádkozzanak. Mivel mi hívők úgyis elragadtatunk, nincs szükségünk arra, hogy figyelmeztessenek, hogy vigyázzunk és imádkozzunk. Mi a Pál leveleiből merítjük az inspirációt. Azonban a tanítványok keresztyének is, és ők is a gyülekezetben vannak. Nem a tanítványokat nevezik-e keresztyéneknek (Apccsel. 11:26; vö. Máté 28:19)?
- E. Ennek az első irányzatnak a követői nem nagyon tekintik a négy evangéliumot és az Apostolok cselekedeteit úgy, mint amit pogány hívőknek írtak. C. I. Scofield például azt

tartotta, hogy az ún. Hegyi Beszéd kizárólag a zsidóknak szól. Elfeledik viszont a Máté 28:20 szavait („tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek”) és a János 14:26 szavait („és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek”). Minden tanításukat Pál apostol szavaira alapozzák, holott emlékezniük kellene arra, amit maga Pál mondott a Kolossé 3-ban: „Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon” (16. vers).

- F. „A királyságnak ez az evangéliuma hirdettetni fog az egész világon...; és akkor jön el a vég” (Máté 24:14). Azt tartják, hogy a királyság evangéliuma más, mint a kegyelem evangéliuma, és hogy a királyság evangéliuma csak akkor hirdettetett, amikor az Úr itt járt a földön, és majd közvetlenül a Nagy Nyomorúság előtt fog hirdettetni. Mivel mi a kegyelem evangéliuma által lettünk megmentve, az ő érvük az, hogy a kegyelem evangéliumának nem kell hirdettetni az egész világnak, mielőtt mi elragadtatunk. Tehát, a királyság evangéliuma csak a Nagy Nyomorúságot megelőző tíz vagy húsz évben lesz újra hirdetve. De a királyság evangéliuma Isten királyságának az evangéliuma, és a kegyelem evangéliuma Isten kegyelmének az evangéliuma. Az Apcsel. 20:24-25 szerint, a 24. versben megemlített „Isten kegyelmének evangéliuma” nem más, mint a 25. versben megemlített „prédikálni Istennek királyságát”. Vegyük figyelembe azt is, hogy az Apcsel. 1. részében az Úr az Ő feltámadása után beszélt a tanítványoknak „az Isten királyságára tartozó dolgokról”(3. vers).
- G. Krisztus munkáját itt a földön a körülmetéltek felé való szolgálatként tekintik, vagyis határozottan zsidó háttérrel mutat; és ebből következően bármi, ami az evangéliumokban parancsolva van, nem nekünk keresztyéneknek szól, hanem a zsidóknak. Erre válaszul azonban hadd mondjam el, hogy a Kegyelem korszaka szintén Krisztussal kezdődik. Kérlek, olvassátok el a következő igeszakaszokat: (1) Máté 11:12-13 és Lukács 16:16 – ahol Lukácsnál az a kifejezés, hogy „az időtől fogva” azt jelenti, hogy Krisztus idejétől fogva; (2) Apcsel. 10:36-37. és 13:25-27 – ahol azt látjuk, hogy „ez üdvösségnek beszéde” (13:26) Bemerítő János idejétől fogva hirdettetett; (3) Márk 1:1-15. és János 1:1-15 – ahonnan megtudjuk, hogy „Jézus Krisztus evangéliuma” (Márk 1:1) Bemerítő Jánossal kezdődik; (4) Lukács 4:17-21 – ezek a versek a kegyelem evangéliumát többféleképpen is jellemzik, és az Úr Jézus szavaival zárulnak: „Ma teljesedett be ez az Írás” (21. vers); (5) János 4:23 – ahol az a kifejezés, hogy „és az most van” azt jelzi, hogy a Kegyelem korszakában azok, akik Istent imádják, szellemben és igazságban imádják Őt (míg a Törvény korszakában az ember Istent a testben tudta érzékelni, felfogni, és szertartásokat kellett betartania); (6) János 5:24-25 – amely versekből megtudjuk, hogy amit az „és az most van” kifejezés magában foglal, az a kegyelem evangéliuma.

III. **A Biblia elegendő bizonyítékkal rendelkezik arról, hogy a gyülekezet átmegy a Nagy Nyomorúságon. A bizonyítékok közül hadd álljon itt néhány.**

- A. 2 Tesz. 2:1-9. Nagyon gondosan olvassátok el ezt az igeszakaszt. Az első vers megadja ennek a szakasznak a témáját: Krisztus eljövetele és az elragadtatás. Mivel az itt említett elragadtatás a levegőégben való egybegyűlés, máris sejtetni engedi, hogy ez a nyomorúság után lesz. A 2. versben, a „szellem” szó egy másik szellemet jelöl, nem a Szent Szellemet; a „beszéd” szó híresztelést jelent; a „nekünk” szó Pálra, Szilvánusra és Timóteusra utal; és „az Úr napja” Krisztus eljövetelének napja és az elragadtatás. Akkoriban voltak emberek, akik megtévesztették a Tesszalonikai hívőket azzal, hogy azt mondták, az Úr napja már eljött, ők pedig itt hagytak. Viszont a 3. vers azt mutatja, hogy ez a nap nem fog elérkezni addig, amíg a következő két jel meg nem történik: (1) az elragadtatás előtt megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, az Antikrisztus; (2) először bekövetkezik a hitehagyás, az aposztázia. Mikor fog megjelenni a bűn embere? Természetesen a Nagy Nyomorúság idején. Tehát az elragadtatás ez után a Nyomorúság után lesz. Legalább is a gyülekezet egy része át kell, hogy menjen a Nagy Nyomorúságon.

- B. 1 Korintus 15:50-55; 1 Tesszalonika 4:16-17. Az első igeszakasz elsősorban a feltámadásról és az átváltozásról beszél; a második igeszakasz a feltámadással és az elragadtatással foglalkozik. Ez a két igeszakasz párhuzamot képez egymással. Minden bibliatudós egyetért azzal, hogy mindkét igeszakasz eseményei ugyanakkor történnek. Van valami sejtetés ezeknek az eseményeknek a konkrét idejére vonatkozólag? Bizony, van. „Az utolsó trombitaszóra” azt jelzi, hogy ennek az ideje a Nyomorúság után kell, hogy legyen. Az első értelmezési irányzat ahhoz ragaszkodik, hogy az utolsó trombita megfújása a Nyomorúság előtt van, de ezt a látásukat nem tudják egyetlen igeverssel sem alátámasztani. Az utolsó trombita a Nyomorúság után szólal meg; a Jelenések könyvében említett hét trombita közül az utolsó. Milyen képtelenség is lenne, hogy miután az utolsó trombita megszólal, maradna még hét másik megfújandó trombita! Valaki úgy érvel, hogy a „trombita” itt a gyülekezet trombitája, nem a Nyomorúságé. De akkor hol mond bármit is a Szentírás a gyülekezet első trombitájáról? Megint mások azt mondják, hogy Pál egyszerűen csak a római katonai szokásból merít, hogy amint megfújják az utolsó trombitát, az egész hadsereg elvonul. A Szentírás viszont nem alkalmazta ezt a római katonai gyakorlatot. Ez a „trombita” nem a gyülekezetnek, hanem Istennek a trombitája. Kétség kívül ez a hét közül az utolsó trombita, amiről a Jelenések könyvében szó van. Továbbá, a Jelenések 10:7 szerint, a hetedik trombita megfújásával Isten titka befejeződik – amely titok a gyülekezet.
- C. További bizonyítékok:
1. Máté 24:3, 13:40, 28:20, „a világ vége”. A „világ” szó a görögben *aion*, amely „kor(szako)t” jelent, vagyis ennek a korszaknak a végét. Időrendi sorrendben, a Nagy Nyomorúság ebbe a korszakba esik. Ha az elragadtatás a Nyomorúság előtt következne be, akkor lenne egy három és fél éves hézag.
 2. 1 Korintus 15:25, vö. Apcsel. 2:35, „míg ellenségeit a lábai alá veti” - Ez tényszerűen következik a Nyomorúság után.
 3. 1 Timóteus 6:14, „hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig”. Urunk Jézus Krisztus megjelenése a Nyomorúság után következik be. Ha Ő a levegőégbe a Nyomorúság előtt jönne, lenne bármilyen szükség is arra, hogy várjunk, vigyázzunk és őrködjünk?

IV. A Bibliában bár találunk bizonyítékokat a hívők nyomorúság utáni elragadtatására vonatkozóan, ez még mindig nem jelenti azt, hogy a hívők teljes testülete a Nyomorúság után fog elragadtatni. Így tehát ennek a második értelmezési irányzatnak is megvannak a maga tévedései. Mert a Biblia világosan jelzi számunkra, hogy egyes hívők a Nyomorúság előtt ragadtatnak el. Következzék most néhány érv emellett a látás mellett.

- A. Ha a hívők egész testülete a Nyomorúság után ragadtatna el, ismét csak nem lenne szükség arra, hogy vigyázzunk, várjunk és készen legyünk. Ha tudnánk azt, hogy az Úr nem jön el a három és fél éves időszak előtt, akkor gonoszul élhetnénk három évig, öt hónapig és 29 napig. Az ilyen felfogás viszont éppen a Szentírás alapelvét szentségteleníti meg.
- B. Ha mi hívők mindannyian a Nagy Nyomorúság után ragadtatnánk el, akkor a várakozásunk nem Krisztusra, hanem az Antikrisztusra való várás lenne, mivel az utóbbi fog először eljönni.
- C. A gyülekezet elveszítené a reménységét – „Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Titusz 2:13) – mert ebben a reménységben benne foglaltatik a Nyomorúságtól való megmenekülés áldása.
- D. A második értelmezési irányzat nem fogadja el a titkos elragadtatás gondolatát; követői viszont megfélekednek arról az ígéről, hogy „Ímé eljövök, mint a tolvaj” (Jelenések 16:15). A tolvaj titokban érkezik, sohasem kürtöltet maga előtt, és mindig a legjobbat viszi el.
- E. Ez a második irányzat a tizenkét tanítványt tisztán csak keresztyéneknek tekinti, teljes ellentétben az első irányzattal, akik a tizenkettőt teljesen csak zsidóknak tartják. Valójában,

azonban, ez a tizenkét tanítvány keresztyén és a zsidó maradék képviselője. Például, a Máté 10:5-6-ban és a 23:3-ban azt láthatjuk, hogy mindannyian zsidó háttérrel rendelkeznek, amely tény alkalmazható a keresztyénekre is.

- F. A második irányzatban van egy hiányosság, mégpedig az, hogy nem tesz különbséget az elragadtatás és az Úr megjelenése között. Különbség van aközött, hogy Krisztus jön el a szentekért és Krisztus jön el a szentekkel. Amit Énók prófétált, Júdás levelében, az Úr eljövételére mutat, „eljön sok ezer szentjével” (lásd Júdás 14-15), amikor megveti lábát az Olajfák Hegyén. Hasonlóképpen az Úr eljövételére mutat a prófécia a Jelenések könyvében: „Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik őt általszegeztek is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen” (1. rész, 7. vers). A második értelmezési irányzat egyfajta történelmi szemléletmódot követve a Jelenések könyvét a 17. fejezetig már beteljesültnek tekinti, és csak a 17. fejezetet követő részek várnak még beteljesedésre. (Ez pontos ellentéte annak a jövőre irányuló szemléletmódnak, amit az első értelmezési irányzat követ, amely a Jelenések könyvének csak az 1-3. fejezeteit tekinti beteljesültnek, a többit pedig beteljesülésre várónak). Ha a Jelenések könyve elsősorban csak a múltnak a dolgait jegyzi fel, akkor Istennek egy átlagos hívő gyermeke hogyan érthetné meg azt valaha is? Ledoktorált, kitanult történészekre lenne szükség a megértéséhez! Ezen kívül, többé már nem is lehetne kijelentésnek tekinteni sem!

V. Amint láthattuk, az első irányzatnak nincsenek kellő bibliai bizonyítékai, míg a második irányzatnak, bár vannak bizonyítékai, sok tévedése is van. Mit tanít akkor valójában a Biblia? Gondolkodjunk el a következő megfigyeléseken.

- A. Jelenések 3:10. „A megpróbáltatás órája, amely az egész világra eljön” – ez a Nagy Nyomorúság. Ez vers elmondja nekünk, hogy egy bizonyos embercsoport megmenekülhet a Nagy Nyomorúság elől, azok, akik megtartják Krisztus béketűrésre intő beszédét (állhatatosságának ígését). Ez azonnal szétválasztja az első és a második irányzat érveléseit. Bár Filadelfia képviseli az igaz gyülekezetet a Kegyelem korszakában, csak egy az Ázsiában lévő hét gyülekezet közül. Tehát ez azt mutatja, hogy viszonylag kisszámú embercsoport (egy hetednyi) ragadtathat el a Nyomorúság előtt. Továbbá, a nyomorúság előtti elragadtatás nem tisztán csak azon alapszik, hogy Isten újonnan született gyermekei vagyunk, hanem függ még egy feltételtől, attól, hogy megtartjuk-e Krisztus állhatatosságának szavát. Ma a hívők mind megtartják Krisztus állhatatosságának ígését? Nyilvánvalóan nem. Tehát magától értetődő, hogy a hívőknek nem a teljes testülete fog elragadtatni a Nyomorúság előtt.
- B. A második irányzat azonban állítja, hogy ez az igeszakasz nem a nyomorúság előtti elragadtatásra utal, mert a megtartásról beszél – hogy Isten biztonságban meg fogja „tartani” őket a Nagy Nyomorúságon keresztül: hasonlóan ahhoz, mint amikor egy ház kigyullad, és lehet, hogy egy szobát egyáltalán nem ér a tűz; vagy amikor Egyiptom földjét elérte a tizscapás, Gósen földje, ahol Izrael gyermekei laktak Egyiptomban, sértetlen maradt (lásd 2Móz. 9:26, 10:23). Az ilyen magyarázat téves, mert (1) az itt szóban forgó „megtartás” nem megtartás valamin keresztül, hanem megtartás valamitől. A görög szövegben, ebben a versben a „megtart” szó után van egy „ek” szócska, ami azt jelenti, hogy „ki valamiből” (mint az ekklesia szóban, ami „kihívottakat” jelent). Itt tehát az „ek” a Nyomorúságtól való megtartást jelöli. És (2) „Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idejétől” (Jel. 3:10a) – amint már láttuk, a megpróbáltatás, amely az egész világra eljön, a Nagy Nyomorúság; de figyeljük meg, itt nem azt mondja, hogy megtartalak a megpróbáltatástól, hanem megtartalak a megpróbáltatás órájától. Ahhoz, hogy megtartassunk a megpróbáltatás órájától, el kell hagynunk a világot. Isten csak kétféleképpen tarthat meg minket tőle: halál és elragadtatás által. Így tehát az élőknek egy része el fog ragadtatni a Nyomorúság előtt.

- C. Lukács 21:36 szintén azt bizonyítja, hogy nem a teljes gyülekezet, hanem csak egy része fog elragadtatni a Nyomorúság előtt. A Lukács 21 és Máté 24 tartalmilag nagyon hasonlóak, kivéve, hogy Máté inkább Krisztus eljövételét és a Nyomorúságot hangsúlyozza, míg Lukács Jeruzsálem elpusztítását és a Nyomorúságot helyezi éles megvilágításba. Ezért van ott a Máté 24:3-ban a jól ismert kérdés, és ezért van több példázat is Máté evangéliumi beszámolójában, mint a Lukácséban. Kr. u. 70-ben Jeruzsálem rettenetes pusztulást szenvedett el, és a végidőben nagy nyomorúságot fog megtapasztalni.
- D. Lukács beszámolóját a következőképpen lehet vázolni: 21:8-9 a végidőt megelőző dolgok; 10-19 a hívők szenvedni fognak; 20-28 hogyan fog Jeruzsálem elpusztulni (a 28. vers azt sugallja, hogy a szentek átmennek a Nyomorúságon); 29-33 példázat arról, hogy ezek a dolgok bizonyosan bekövetkeznek; és ha a 34-36. versek nem lennének, arra lehetne következtetni, hogy a hívők teljes testülete bizonyosan a Nyomorúság után fog elragadtatni, de a 34. versben az előző versekhez képest megváltozik a hangszín, a 35. vers azt mutatja, hogy a korábban említett dolgok az egész lakott földet érintik, a 36. vers pedig elének tárja a Nagy Nyomorúságtól való megmenekülés feltételét – azaz őrkdés és imádkozás.
- E. Hogyan menekülhetnek meg a hívők ezekből az eljövendő dolgokból és állhatnak meg az embernek Fia előtt? Természetesen úgy, ha elragadtatnak. A halál nem áldás: nem imádkozunk érte és nem várjuk. Az elragadtatás feltétele itt az őrkdés és az imádkozás. Tehát itt, nem minden újonnan született hívő ragadtathatók el. Mindig imádkozatok. Miért imádkozunk? Imádkozatok, hogy megmenekedhesetek ezektől a dolgoktól, amelyek el fognak jönni. „Hogy méltóvá tétessetek”. Ez itt nem kegyelem kérdése, hanem hogy valaki méltó-e vagy sem. Mit jelent a méltó állapot? Isten nem fogadhat be téged arra a helyre, ahová semmi vágyad menni. Vannak emberek, akik a mennyet túlságosan unalmas helynek tartják ahhoz, hogy ott éljenek, ahogy ezek a szavak is jelzik: „meg ne nehezédjék a ti szívetek tobzódásnak, részszégnak és ez élet gondjainak miatta” (34. vers). Ha a léggömböt hozzákötjük valamihez, nem tud felszállni. Összegezve, a Lukács 21:36 mind az első, mind a második irányzat érvelését megcáfolja. A második irányzat lehet, hogy még mindig tud ilyen érveket felhozni, mint (1) hogy az elragadtatás nem a hívő járásától függ – erre válaszul megkérdezném, vajon bárki is azt gondolja, hogy egy testi hívő, aki a paráznaság ágyában fekszik, el fog ragadtatni? Vagy (2) az a kifejezés, hogy „mindezeket” nem a Nagy Nyomorúságra utal, hanem a 34. versből idézett tobzódás, részszég és az élet gondjaira. Erre válaszul azt kell megjegyeznünk, hogy a 36. vers azt mondja, hogy „mindezeket, amely az egész világra eljön” – míg a tobzódás, részszég, és az élet gondjai azok a dolgok, amelyek most a jelenben vannak itt. Tehát a „vigyázatok” azt jelenti, ne essünk ezeknek a dolgoknak, tevékenységeknek a csapdájába.
- F. További bizonyítékok:
1. Ha együtt olvassuk a Máté 24:42 versét az 1Tesz. 5:2-4 versekkel, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy legalább két elragadtatás van: figyeljük meg, hogy az első igeszakasz egy Nyomorúság előtti elragadtatás, mert a hívőnek őrkdnie kell, mivel nem tudja, hogy mikor jön el az Ő Ura; míg a második igeszakasz egy Nyomorúság utáni elragadtatást sugall, mert a hívő tudja, mikor jön el az Úr napja.
 2. A helyek, amelyek felé történik az elragadtatás, szintén eltérőek. Míg a Jelenések 7:15 „Isten királyi székéhez” és a Lukács 21:36 „hogy megállhassatok az ember Fia előtt” kifejezést említi, addig az 1Tesz. 4:17 azt mondja, hogy a „levegőégbe”. Az ilyen különbségtétel azt jelzi, hogy a hívők teljes testülete nem egyszerre, egyetlen alkalommal ragadtatik el.
 3. Márk 13 azt mondja, hogy „arról a napról és óráról pedig senki semmit nem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya” (32. vers). Tehát Krisztus eljövételének napja nem ismert. De az 1Tesz. 4 kijelenti, hogy „maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből” (16. vers). Ebből a második igeversből megtudjuk, hogy Krisztus megjelenése a hetedik trombita megszólalása után történik. Így tehát az első igevers a nyomorúság előtti elragadtatáshoz kapcsolódik, míg a második a nyomorúság utánihoz.

VI. A két, különböző időben zajló elragadtatással szembeni ellenvetéseket, és a rájuk adott válaszokat az alábbiakban közöljük.

- A. Vannak, akik azt mondják, hogy a gyülekezet elragadtatását nem lehet ketté osztani, mert Krisztus testét nem lehet megosztani. Válaszul meg kell jegyeznünk, azonban, hogy a test kifejezés képes beszéd, amely egy közös életet jelöl. Ha a testet szó szerinti értelemben vesszük, akkor máris van megosztottság, mert az Úr a mennyben van, Pál már meghalt, mi itt élünk a földön, és vannak hívők, akik még ezután fognak születni.
- B. Mások azért állnak ellent, mert az elragadtatás a megváltás része, és mivel a megváltás kegyelem szerint van, az elragadtatás nem alapozható a méltó, ill. méltatlan fogalmakra. Válaszul szükséges rámutatnunk, hogy míg az elváltozás (lásd 1Kor. 15:51-52) valóban kegyelem szerint történik, a felvétel (elragadtatás) cselekedetek szerint van.
- C. Egyes megfigyelők kérdezik, nem kegyetlenség-e elvenni a reménységet a gyülekezettől? Erre azt kell válaszolnunk, hogy a Szentírás nem ad ilyen hamis reményt; ezért jobb, ha az embereket ráébresztjük erre a tényre.
- D. Némelyek azt mondják, az 1Kor. 15:23 csak azt említi, hogy „akik a Krisztuséi” és semmit sem mond a cselekedetéről. Legyünk azonban tisztában azzal, hogy ez a vers nem az elragadtatásról beszél, hanem a feltámadásról.
- E. Mivel a halottak nem mennek át a Nagy Nyomorúságon, nem lenne igazságtalan az élők számára, hogy nekik át kell menni? Ebben a tekintetben nem lesz az igaz Isten igazságtalan? Feleletként hadd mondjam azt, hogy nem kell aggódnunk; mert a millennium ideje alatt minden egyes hívő (beleértve azokat a hívőket is, akik a Nagy Nyomorúság előtt haltak meg), miután megjelenik Krisztus ítélőszéke előtt, meg fog jutalmaztatni a szerint, amit a testben cselekedett, amíg élt, legyen az jó vagy rossz (2Kor. 5:10).
- F. Mivel az 1Kor. 15:50-52-ben („Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk”) a „mindnyájan” szó áll, akkor ez bizonyára az egész testet jelenti. Igen, itt a „mindnyájan” valóban az egész testre utal, de nem utal ugyanarra az időre. Például, mindannyian meg fogunk halni, de bizonyos, hogy nem ugyanazon az egy napon.
- G. A Biblia különbséget tesz a búza és a konkoly között, mondják némelyek, de nem tesz különbséget búza és búza között; ebből az következik, hogy minden búza elragadtatik. Erre válaszul figyeljük meg azt, hogy a búzagalászok érésének az ideje nem ugyanaz. Vannak tehát első zsengek és majd később jön a teljes aratás.
- H. Egyesek úgy érvelnek, hogy az 1Tesz. 4:15 szerint az élők „éppen nem előzik meg azokat, akik elaludtak”. A halottak a hetedik trombitaszóra támadnak fel; tehát idő tekintetében, az elragadtatás a Nyomorúság után zajlik. Ha pedig van első elragadtatás, annak a halottak feltámadása előtt kell megtörténnie. De mivel ez a vers világosan mondja, hogy „éppen nem előzzük meg”, akkor az elragadtatás hogyan történhet kétszer? Hadd válaszoljak erre azzal, hogy nagyon drága és jelentőségteljes mind a 15. mind a 17. versben azt a jelzői szerkezetet találni, hogy „mi, akik élünk, akik megmaradunk”. Életben lenni nyilvánvalóan azt jelenti, hogy itt a földön hagyva lenni; akkor miért van ez a látszólag szükségtelen ismétlés? Mert azt jelzi, hogy vannak, akik bár élnek, már előre mentek (azaz elragadtattak), tehát többé már nincsenek a földön hagyva. Pál is ezek közé az emberek közé sorolja önmagát, akik élnek és megmaradnak? Egyáltalán nem. Csak azért használja a „mi” szót, mert a levél írásának pillanatában beszél, és ennek bizonyítéka az, hogy mivel Pál ma már nem él, nem számlálható azok közé, akik a földön megmaradnak. Mindezeknek az összefoglalása az, hogy a harmadik értelmezési irányzat tűnik helyesnek – vagyis, hogy a hívők egy csoportja elragadtatik a Nyomorúság előtt, míg a hívők másik csoportja át fog menni a Nyomorúságon, és azután ragadtatik el.